

ininteligibil și acoperite de excesul de decibeli al muzicii. Magda Catone își stăpânește cu o autoritate poate prea rece personajul, de-abia înspre final cedând bunului teatru al sentimentelor întâi trăite și apoi strigate. Coca Bloos, care joacă un personaj-argument, conferă personalitate și mister aparițiilor sale. Sana Hendartono poartă în ființa ei condiția mielului de sacrificiu; din păcate, o exprimă foarte tern. Valentin Popescu, victimă la propriu, suportă cu stoicism excesele celorlalți interpreți. Momentele în care-și asumă prin mimare mesajul muzical au rămas pentru mine de neînțeles.

Spectacolul cucerește și respinge simultan sau succesiv, fiind evidentă disponibilitatea regizorului de a-și anula propriul demers spre claritate și emoție. Demers pe care nu izbutește, totuși, să-l spintece definitiv.

MAGDALENA BOIANGIU

UN STUDIU

CABARET, studiu de music-hall • ACADEMIA DE TEATRU ȘI FILM, clasa prof. univ. Dem Rădulescu • Data reprezentației: 11 februarie 1994 • Muzică de John Kander, George Gershwin, Leonard Bernstein, Andrew Lloyd Weber • Coordonator: prof. univ. Dem Rădulescu • Scenografia: arh. Teodora Dinulescu • Coregrafia: Felicia Dalu • Pregătire muzicală și acompaniament: Sorina Creangă; baterie: Lidia Creangă • Distribuția: Ionuț Cucoară, Mona Ciobanu, Ioana Abur, Cesonia Postelnicu, Alice Caracostea, Daniela Tapalagă, Iulian Bălătescu, Radu Băițan, Daniel Badale, Danu Mihai, Vitali Bantâș, Cristian Nicolae, Olga Buhnevici, Felix Totolici, Sorin Cristea.

Nu știu să mai fi existat în analele A.T.F.-ului o producție similară acestui „studiu de music-hall” pe care ni-l propun acum absolvenții în spectacolul **Cabaret**. Deși Dem Rădulescu (profesorul acestei clase) iubește și cultivă revista nu de azi, de ieri, fiind în același timp îndrumătorul multor generații de actori, n-a arătat nici domnia-sa, în decursul anilor, vreun interes special privind pregătirea studenților pentru genul în cauză. Probabil pentru că music-hall-ul era, nu demult, aproape exclus de pe lista speciilor admise sau tolerat în forme care nu meritau osteneala. Cum treaba nu

mai merge după ureche și teatrele de profil încep să aibă dificultăți în alcătuirea trupelor e normal ca școala de actorie să-și asume și această sarcină. Discutabil rămâne dacă absolvenții pot să probeze stăpânirea „meseriei” într-un atare spectacol de diplomă câtă vreme nu e vorba, cel puțin deocamdată, de o secție specializată.

Dar să judecăm, până una-alta, ce ni se oferă și să spunem de la început că promoția e categoric dotată pentru tipul acesta de reprezentare, interpreții având ținută, înclinații remarcabile pentru muzică și dans.

Concepută ca un mozaic de numere selectate din repertoriul clasic de gen (pentru a nu fi nici o confuzie e păstrată și limba originală), reprezentația solicită interpreții în direcția modelelor citate. Față de acestea, sarcina lor e mai degrabă a unei execuții exacte decât a creației. Firește, fiecare toarnă în tipar propriul talent, farmecul personal și mai ales virtuozitatea dobândită prin studiu aplicat, prin exercițiu, care, în unele cazuri e performant (Iulian Bălătescu). Coregrafa Felicia Dalu și autoarea pregătirii muzicale, Sorina Creangă (aceeași asigură acompaniamentul în spectacol, alături de Lidia Creangă), au meritul de a fi obținut precizie, armonie și expresivitate în câteva reușite momente de ansamblu („Cabaret”, „Tomorrow belongs to me”, „Money, Money”). Creației actricești propriu-zise îi rămân puține spații de manifestare, dar, acolo unde scheciurile o îngăduie, ea se probează cu bune rezultate („Patru clowni”,

„Two Ladies”). Sau când o interpretează ca Daniela Tapalagă reușește să treacă dincolo de partitură („Les amants d'un jour”), demonstrând sensibilitate și dramatism, știința de a construi un moment care se reține.

Paradoxal, spectacolul studenților îndrumați de Dem Rădulescu e anemic la capitolul umor. În general gagurile retro sunt reproduse cu fidelitate și grijă pentru respectarea mecanismelor originare, dar atât. De unde, și o oarecare lipsă de vlagă a reprezentației și o veselie surdinizată în favoarea mimării unei eleganțe și a unui stil. Probabil că își spune aici cuvântul concepția secvențială, lipsa pretextului coagulat care ar fi structurat ansamblul și ar fi ajutat la susținerea atmosferei. Altfel, demonstrația pare „în sine”, ca și efortul de a anima o fotogramă de arhivă. Dar, fiindcă ne aflăm în fața unui studiu, putem spune că există în el premisele operei. O așteptăm. Nu cred să gândească altfel cei care-și dovedesc aici aptitudinile și interesul pentru music-hall. Ei sunt: Cesonia Postelnicu, Mona Ciobanu, Alice Caracostea, Daniela Tapalagă, Daniel Badale, Iulian Bălătescu, Cristian Nicolae, Radu Băițan, Ionuț Cucoară, Ioana Abur, Olga Buhnevici, Felix Totolici, Danu Mihai, Vitali Bantâș. Arh. Teodora Dinulescu a îmbrăcat cu gust spectacolul, sugerând fastul scenelor de revistă, dar și handicapul resurselor de tranziție.

DOINA PAPP

Cabaret la ATF, clasa Dem Rădulescu